

Coloana fără de sfârșit

*„Se poate spune că nu există palmă de pă-
mint care să nu fi fost udată cu singele
moșilor și strămoșilor noștri în lupta pen-
tru libertate și neatarnare, pentru progres eco-
nomic și social.“*

NICOLAE CEAUȘESCU

Cinstirea eroilor neamului, a luptătorilor lui pentru libertate, independență și unitate națională e un drept și o datorie morală a oricărui popor. Puterea de sacrificiu și sensul jertfei eroilor săi intră în coloana vertebrală de spiritualitate a fiecărui popor, a fiecărei națiuni, mărturisindu-le aspirațiile definitorii și statutul moral, legitimându-le în ultimă instanță dreptul de a-și avea și de a-și apăra locul lor sub soare. În piețele publice și parcurile marilor orașe ale lumii se află nu puține statui care preamăresc eroismul celor căzuți în luptă și al celor incununați de victorii, amintindu-le totodată urmașilor că sînt continuatorii unui destin istoric ce se cere trăit la înălțimea jertfei și năzuințelor celor ce i-au premers. Soldați cunoscuți și necunoscuți, conducători de țări sau numai de oști, domnitori și oameni politici a căror lucrare și faptă au stat la temelie zidirii națiunilor de azi, flăcări nestinse ale recunoștinței ca și ale îndemului la continuarea luptei întru apărarea aceluiași idealuri, obeliscuri ale glorificării unor supremații temporar dobîndite sau numai îndelung rîvnite străjuiesc săruturile îndrăgostitilor și întîlnirile de afaceri, sînt loc de pelerinaj sau de ceremonial diplomatic, în preajma lor înfîlnindu-se impozante coroane de flori ce-și afirmă identitatea omagiului și buchele răzlețe, rămînînd nu mai puțin semnificative în anonimatul lor.

Deloc împlîntor, primind sugestia unei milenare înțelepciuni, sintetizînd un mod de a fi sub cerul universului și de a avea un rost pe pămîntul țării, tripticul brăncușian de la Tîrgu Jiu — emblematic pentru spiritualitatea românească — e și el un monument al omagierii celor căzuți în luptă, dar are poate în primul rînd semnificația asumării de destin, coloana eroilor neamului fiind una fără de sfârșit... Și fără de soclu, căci ea izvorăște din chiar trupul țării, începuturile ei fiind înrădăcinate în osemintele nenumăraților eroi anonimi care-au făcut-o posibilă. Nimic mai puțin trufaș și războinic decît această coloană. Dar și nimic mai grăitor ca sentiment al demnității, al neclintitei statornicii și al neîntreruptei continuități, pe care le simbolizează.

Iată, sărbătorim în acest mai 110 ani de la cucerirea independentei de stat a României, proclamată la 9/21 mai 1877. Cum am putea-o face fără să ne gîndim la eroismul ostașilor noștri de pe cîmpurile de luptă de la Plevna, de la Grivița și Vidin, la faptul că în rîndurile lor s-au aflat voluntari din provinciile românești ce se găseau încă sub dominație străină și că războiul acesta a fost sprijinit material și moral din toate colțurile țării, fiind o cauză a întregii națiuni române, slujită exemplar de un îndelung șir de înaintași? Cum am putea să nu ne amintim de momentul premergător al Unirii din 1859, sau de cel următor, al desăvîrșirii statului național unitar, la 1 Decembrie 1918, cînd toate aceste momente de semnificație crucială pentru destinele poporului român reprezintă verigile unuia și aceluiași lanț al sacrificiului de sine și al jertfei supreme pentru patrie? Oare nu pentru apărarea libertății și independenței pămîntului țării luptaseră domnitorii provinciilor românești, nelăsîndu-și țările înghițite de pofta imperiilor vecine? Lupta pentru independență, pentru libertatea și neatarnarea țării e o permanență în istoria poporului român și un dat al condițiilor sale geo-

grafice, incit nu e de mirare că tocmai această luptă a acționat ca un puternic factor de coeziune moral-politică și unitate națională, condiții sine qua non ale existenței poporului român, care vede în libertatea ființei sale naționale însăși rațiunea sa de a fi.

Sărbătorim, tot la 9 mai, împlinirea a 42 de ani de la terminarea celui de-al doilea război mondial, decisiv grăbită de eroismul și jertfa ostașilor români în lupta împotriva Germaniei hitleriste și a Ungariei horthyste, pentru eliberarea teritoriilor vremelnice ocupate din Ardealul de Nord și recistigarea independenței și suveranității țării. Cum am putea să nu ne amintim de momentul premergător, cel al infăptuirii revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă, la 23 August 1944? „O dată cu aceasta, — arăta secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu — întreaga armată și întregul popor român s-au alăturat cu tot potențialul lor militar și economic coaliției antihitleriste, luptând alături de armatele sovietice — care au dus greul războiului — până la victoria finală asupra hitlerismului. Despre adevăratele sentimente ale poporului român, despre contribuția sa la victoria finală vorbesc lupta plină de eroism și uriașele jertfe de sine date de ostașii români pe cimpul de bătălie, alături de ostașii sovietici, pentru eliberarea deplină a României și apoi pentru eliberarea Ungariei, Cehoslovaciei, Austriei — până la infrângerea totală a hitlerismului și încheierea victorioasă a războiului”.

În îngemănarea zilelor de 9 mai 1877 și 9 mai 1945 cinstim așadar proclamarea și cucerirea independenței, ca și recistigarea ei, făptuite de fiecare dată cu jertfe de sine, care ne dau dreptul la un loc liber și demn în rindul popoarelor lumii.

Pășind pe noul curs al istoriei sale sub conducerea încercată a Partidului Comunist Român, de la a cărei făurire, la 8 mai 1921, se împlinesc 66 de ani, România a optat pentru socialism, pentru libertate și pace, pentru o bună înțelegere cu toate popoarele lumii. Edificarea noii societăți socialiste pe pământul patriei, puternic impulsionată de cel de-al IX-lea Congres al Partidului Comunist Român — eveniment istoric de excepțională însemnătate pentru dezvoltarea României contemporane, deschizător de epocă nouă, pătrunsă de spirit consecvent revoluționar — implică la rindu-i eroismul în muncă propriu zidirii unei lumi noi și a unui om nou.

Marile realizări obținute de poporul român în anii socialismului și îndeosebi în perioada care a urmat celui de-al IX-lea Congres al partidului demonstrează capacitatea poporului de a-și făuri singur soarta, justițea politicii partidului, care asigură dezvoltarea generală a țării, independența și suveranitatea națiunii. Momentul aniversar al celor 66 de ani de eroice lupte revoluționare sub steagul partidului devine un prilej de reafirmare a deplinei unități a poporului nostru în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Să ne reamintim profunzimea ideilor conducătorului partidului nostru referitoare la misiunea pe care partidul este chemat s-o îndeplinească astăzi: „Îndeplinind rolul de centru vital al întregii națiuni, partidul trebuie să asigure funcționarea armonioasă a tuturor sectoarelor de activitate. De la partid trebuie să radieze lumina și căldura care să dinamizeze întreaga societate românească”.

Un popor preocupat în cel mai înalt grad de valorificarea potențialului său creator, de asigurarea continuității tradițiilor lui revoluționare, este el însuși o coloană fără de sfârșit.

